

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis Dansk Folkeparti er så interesseret i at få vores synspunkter klart frem fra starten, så skulle man have accepteret vores tilbud om, at vi slog de to forespørgsler sammen. Så havde der ikke været noget problem.

Men det, jeg var ved at sige til hr. Nødgaard, som jeg forstår ivrigt har studeret Ekstra Bladet, var, at hr. Nødgaard selvfølgelig er bekendt med, hvad jeg i dagens Ekstra Blad udtaler om det spørgsmål, så det behøver jeg jo ikke stå her og læse op for hr. Nødgaard.

Kim Behnke (FP):

Der er flere ordfører, der i dag har brugt udtrykket rindalisme, oven i købet er udtrykket blevet brugt i en nedsættende betydning. Hr. Arne Melchior dristede sig dog til at sige, at han håbede, at hr. Rindal lever og har det godt. Det kan jeg bekræfte. Hr. Rindal er fortsat et stort aktiv for Fremskridtspartiet. Han har siddet som partiets repræsentant i Statens Kunstfond i ganske mange år, og den eneste grund til, han ikke sidder der længere, er, at han faldt for den aldersgrænse, der er.

Det, som hr. Rindal har gjort gældende, er mange gange blevet fortolket, som om han ville være smagsdommer, udnævne det, der var rigtigt, det, der var forkert, det, der var pænt, det, der var grimt. Men det, der startede rindalismen tilbage i 1960'erne, var jo i stigende omfang et spørgsmål om, hvorvidt staten skulle gå ind og blive en slags smagsdommer. Det er staten blevet, for med de enorme summer, der afsættes på finansloven, de penge, der afsættes i kommuner og amter til køb af forskellige kunstværker, kommer det offentlige til at være en så stor kunstkøber, at de tendenser, de strømninger, de holdninger, de ideer, der gør sig gældende i det offentlige, kommer til at styre den billedkunst, vi ser i Danmark. Kunstnerne er nemlig godt klar over, at hvis de ikke holder sig gode venner med de rigtige, hvis de ikke kommer til de rigtige cocktailparties, de rigtige receptioner og de rigtige ferniseringer, ja, så får de ikke etableret det netværk, som senere skal være deres største kunde. Hvis ikke de er på hitlisten over dem, der bliver inviteret ud til premiereforestillinger osv., så har de ikke en jordisk chance i Danmark, for privates køb af kunstværker udgør så lille en del, at kampen står om at være til stede på arenaen, hvor de store millionbeløb bliver disponeret.

Derfor har jeg gennem de 12 år, jeg har haft fornøjelsen af med jævne mellemrum at fremføre Fremskridtspartiets synspunkter, igen og igen påpeget det problem, som vi ikke har løst med det såkaldte armslængdeprincip, det problem, som kunstnerne oplever, nemlig at enten er de inde, eller også så er de ude, nej, ikke hos politikerne, for de har bevilget pengene og fralagt sig ansvaret, men hos den lille kerne af smagsdommere, som sidder og afgør, hvad der er ikke nødvendigvis pænt og grimt, men hvad der in og out. Den kerne skal de holde sig gode venner med, ellers har de ikke en jordisk chance, og det har betydet nepotisme. Det har betydet, at vi har fået uforståelige køb gennemført, det har betydet, at skatteyderne er kommet til at finansiere projekter, som de måske dybest set slet ikke var interesseret i at finansiere.

Hvordan kan jeg så tillade mig at påstå det? Går vi 100 år tilbage og ser på de værker, der har overlevet, så udnævnes de i dag som markante værker fra den pågældende tid. Hvordan kan jeg så tillade mig at afgøre, hvad der vil overleve, og hvad der om 100 år vil være markante værker fra den tid, vi lever i?

Problemet er, at antallet af personer, der afgør, hvilke værker der bliver købt, bliver færre og færre. For 100 år siden var det konger, mæcener og andre folk højt på strå i det danske samfund, der bestemte, hvad der skulle males, og det var ofte billeder af dem selv i troværdige situationer. Problemet er bare det, Folketinget har vænnet sig til at gøre, nemlig under henvisning til armslængdeprincippet at fralægge sig ethvert ansvar for det, der foregår. Man skal endelig ikke gå ind og diskutere de pågældende ting. Det betyder, at der bliver brugt millioner af kroner på projekter, som vi, hvis vi individuelt skulle tage stilling til dem, ville ryste på hovedet ad og sige, det var dog ganske forfærdeligt, at skattepengene er disponeret til det i et samfund, hvor man i Århus Amt er i den situation, at mennesker, der skal behandles med kemoterapi, fordi de er kræftsyge og ved at dø, er der ikke plads til på stuerne. Dem lægger man ud på gangen, i trappeopgange osv. med besked om, at der desværre ikke er penge. Men det samme amt, som ikke har de penge, har råd til at udsmykke forskellige former for offentlige bygninger osv., og der er der ingen problemer med at finde penge, oven i købet ofte store millionbeløb.

Fremskridtspartiet er ikke og vil ikke være smagsdommer over de enkelte værker, det